

Joc partit: final de temporada

Final de la tercera temporada de Joc Partit. En tres cursos, hi ha passat trenta-cinc escriptors, dels quals només dos dels que havien protagonitzat sessió individual en l'anterior remesa d'activitats han repetit. En conjunt, una repassada sense precedents a l'activitat literària d'aquestes comarques, en una fórmula molt lliure, sense altres condicions prèvies que no siguin la conversa entre dos escriptors. Hi ha hagut de tot, i les dues darreres sessions n'han estat una demostració claríssima. El mes de març, Jordi Agràs i Miquel Jassans ens oferien un diàleg marcat per la proximitat, per l'aferrament a la terra, amb algunes sintonies inesperades, perquè si de Jassans ja sabíem que la dedicació primera és la pintura, desconeixíem la connexió que hi manté, des d'un altre vessant, el novel·lista d'*El Fortuny retrobat*. I si el mes de març va dur al local de la Cooperativa Obrera Tarraconense la relació més directa entre la terra i la literatura, el mes de maig, amb un debat molt més informal entre Aleix Cort i Adam Manyé vam comprovar dues de les vies d'aproximació dels nostres escriptors al terreny de les multiformes avantguardes artístiques. Del formalisme neobarroc d'un Adam Manyé que, alliberat d'obligacions institucionals, va mostrar el seu aspecte més desenfadat, als microcontes i les poesies experimentals d'un Aleix Cort que va lamentar no poder-nos ensenyar alguns dels viodeolits que fa anys que malda per popularitzar. D'un extrem a l'altre en dues sessions contínues, aquest és l'atractiu bàsic d'una proposta que busca l'expressió tan espontània com sigui possible dels escriptors, aquella que potser ens pot explicar d'una altra manera les obsessions bàsiques que acaben conduint a aquest acte estrany i bàsic que és la creació. Per aquesta raó es respecten les parelles de ball que ho preparen minuciosament —el cas menys freqüent— i les que es presenten sense gairebé conèixer-se, llançades de ple a la improvisació. Així hem tingut uns retrats desiguals d'aquesta col·lecció d'escriptors i n'hem conegut la formació, les preferències, les dèries, les fòbies i, en algunes ocasions, com llegeixen allò que han escrit. La pregunta, després de tres temporades, és: la fórmula, està exhaurida aquí i ara o es pot reproduir durant més temps. S'hi haurà de pensar. Una de les virtuts que suposadament havia de tenir aquest sistema tan lliure era que havia d'induir a la participació d'altres escriptors, per debatre, opinar, contradir o simplement escoltar els col·legues. En aquest aspecte, s'ha produït una decepció de les expectatives, sembla que s'ha confirmat aquell tòpic que assegura que l'escriptor és un animal solitari, que

desitja que el llegeixin i se l'escoltin però que té poc interès a llegir els coetanis i a escoltar-los. Pocs escriptors han assistit amb regularitat a les sessions, i la majoria de convidats ha expressat l'interès del sistema però no ha acudit a cap altra sessió que a la seva. Sort dels universitaris que hi ha assistit i han fet possible que la platea es veiés plena, perquè si no hi haguessin estat, alguns dies ens hauria caigut l'ànima als peus. I aquest és un dels objectius bàsics de l'experiència: reunir els escriptors amb un focus d'interès que no podia ser altre que la literatura i, en aquest cas, la literatura dels propers. Convindrà reflexionar-hi i, amb l'absoluta evidència que Joc Partit ha estat un èxit de participants actius i passius, sospesar si no cal variar la fórmula abans que envelleixi massa.

MAGÍ SUNYER

Publicat al diari *El Punt* l'11 de juliol de 2011